

UZA-

© RRonny Smedts

In mei en juni gingen enkele UZA-teams in het Aziatische land Myanmar hulp bieden na de doortocht van een cycloon. Onder leiding van prof. dr. Luc Beaucourt werd koers gezet naar de kleine dorpen, die nog geen hulpverleners hadden gezien.

Voor spoedverpleegkundigen Evi Polak en Davy Crols was het hun eerste buitenlandse hulpmissie. Net als de andere deelnemers worden ze gedreven door het besef dat ze voor de mensen daar echt een verschil kunnen maken. Davy: 'In die kleine dorpen zaten de mensen die het meest hulp

nodig hadden. Wie kon, trok naar de steden waar er hulp voorhanden was. De mensen die dat niet konden, die wilden wij helpen.'

Eén vroedvrouw voor 5000 mensen

En dat lukte uiteindelijk ook, met de hulp van artsen van het leger. 'Vooraf hadden we gedacht dat het moeilijk werken ging zijn,' zegt prof. dr. Beaucourt. 'Maar dankzij de militaire artsen zijn we overal geraakt waar we wilden geraken.' Het eerste team kwam ter plaatse bijna een maand na de doortocht van de orkaan, die tienduizenden mensenlevens kostte. Het team

TEAMS LENIGEN NOOD IN MYANMAR

diende dan ook vooral basisgezondheidszorg toe. 'In het gebied waar wij hebben gewerkt, rekenen ongeveer 5000 mensen voor hun medische verzorging op één vroedvrouw. We hebben er wonden verzorgd, longinfecties behandeld, ook schimmelinfecties en dergelijke. Van epidemieën was geen sprake.' In totaal werd zes ton medisch materiaal opgestuurd, voldoende om 50.000 mensen drie maanden lang van basisgezondheidszorg te voorzien.

Als je een spalknodig hebt, zaag je een stuk bamboe af.

Zes uur varen

De UZA-teams gingen aan de slag in de delta van de Irrawaddy-rivier, bezaaid met kleine eilandjes. 'Elke dag deden we enkele dorpjes,' vertelt Evi. 'We stonden om vijf uur op om in kleine bootjes ter plaatse te gaan. Soms moesten we zes uur varen. Veel

slapen was er niet bij. Maar we hebben heel goed kunnen werken. De mensen waren er heel vriendelijk, maar toch ook nog een beetje apathisch. In één zo'n dorpje hadden 1000 van de 3000 bewoners de orkaan niet overleefd... Niet altijd hadden de overlevenden al de kracht en de moed gevonden om hun leven terug op te bouwen. Ik vond het een heel waardevolle ervaring. Je moet er creatiever werken, je fantasie gebruiken. Als je een spalk nodig had, zaagde je een stuk bamboe af.'

De eerste missie duurde een tiental dagen, en effende de weg voor de tweede missie, waarvoor twee teams van elk zes mensen werden ingezet. Luc Beaucourt: 'We hadden gemerkt dat drinkbaar water eigenlijk het voornaamste probleem was. Heel wat waterputten zijn overspoeld met zee-water en vervuild. Bij de tweede missie hadden we dan ook pompen mee om de putten leeg te maken. En met het geld dat overblijft van de inzamelingsactie willen we putten boren om

de ondiepe waterputten te vervangen.' Het UZA start ook een structureel partnership op met twee ziekenhuizen in Myanmar. Artsen uit Myanmar kunnen in het UZA een aantal maanden opleiding komen volgen, en Antwerpse artsen en verpleegkundigen zullen op hun beurt vrijwilligerswerk doen in Myanmar.

Toekomstplannen

In de toekomst wil het UZA een strategie ontwikkelen voor dergelijke buitenlandse missies. Luc Beaucourt: 'Tot nu toe stelden we eigenlijk altijd op het moment zelf een team samen. Altijd zijn er meer kandidaten dan er mee kunnen, en ook niet iedereen is geschikt voor een dergelijke missie. Daarom willen we nu een vaste ploeg samenstellen van een dertigtal mensen waaruit we dan een of twee keer per jaar een team selecteren om missies te doen.'

Bij deze willen we alle gulle schenkers bedanken: dankzij uw hulp is de Myanmar-actie geslaagd!

Het eerste van de drie hulpteams van het UZA, samen met de Belgische ambassadeur in Thailand, Jan Mathysen (midden).